

Над кодацьким порогом

Адріан Кащенко

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Адріан Кащенко

над кодацьким порогом

Історичні оповідання

До видання увійшли повісті та оповідання популярного на початку ХХ ст. історичного повістяра А. Кащенка про запорозьке козацтво, його життя і подвиги, побут та звичаї. Не претендуючи на глибокі історичні розвідки, ґрунтуючись на конкретних фактах і подіях, твори письменника приваблюють щирістю, ліризмом та сприяють пробудженню почуття національної гідності.

славні побратими

I

Неспокійно було в Україні. Од села до села переходили звістки про те, що швидко мають прийти запорожці визволяти людей від польського панування. Багато парубків, котрі були завзятіші, тікали тоді від панів та мандрували на Січ, щоб битися за рідний край разом з запорожцями. По селах та по містах люди напружено прислухалися до всякої звістки, хвилювались і юрбами вибігали назустріч всякому подорожньому.

Вже не вперше з Запорозької Січі прилітали в Україну орли-запорожці на поміч поневоленим братам. Приводив їх Лобода, приводив Тарас Трясило, і Павлюк, і Остряниця, і багато інших ватажків, так що от уже піввіку, як мало не щороку повставала на поляків то Правобережна, то Лівобережна Україна. За ті повстання поляки люто помщалися й на козаках, і на селянах, та, проте, своєю помстою вони тільки дратували наших людей, гартували їхні душі та збільшували у них бажання скинути з себе нестерпуче панське ярмо й вибитись на волю. Надія на перемогу над поляками не вгасала в Україні; вогонь повстання жеврівся під попелом попалених поляками українських сіл, і досить було невеликого вітру з Запорозької Січі, щоб той вогонь знову палахнув полум'ям.

У такі часи одного літнього вечора 1648 року до села Ступанівки, що простяглося своїми зеленими садками понад річкою Бугом, наближалось двоє подорожніх. Ті подорожні були одягнені старцями, а проте, йшли бадьоро, як ходять козаки.

Не вспіли ще невідомі наблизитись до першої од краю села хати, де жила стара удова Нечаїха, а вже назустріч їм із села вибігли й старі й малі, бо всім хотілося довідатись, чи не з Запорожжя подорожні, та розпитати, чи не чули вони про їх синів, батьків та чоловіків, що пішли на Січ.

Всі селяни один перед одним закликали невідомих старців до своїх хат, та тільки ті не хотіли йти ні до кого, а сіли на призьбі під хатою Нечаїхи і попросили напитись.

Випивши півгличика сирівцю, що стара жінка винесла їм з хати, старіший з невідомих передав гличика товаришу, а сам звернувся до Нечаїхи:

— Дай, Боже, вам, тітко, за вашу ласку скоріше побачити вашого сина Данила.

Стара Нечаїха аж руками сплеснула, почувши, що подорожні знають її сина. Вона сіла поруч гостя і вчепилася своїми старими руками у його плече, неначе страхаючись, щоб той не втік од неї.

— Ти знаєш його? — почала вона говорити поспішаючись. — Ти бачив мого Данила? Розваж же мене, серденько, скажи про Данила — чи живий він, чи здоровий?

— А як його не знати, твого Данила, — одповів подорожній, — коли його вже вся Україна знає. Два тижні, як твій син вирядив нас сюди. Звелів і тобі вклонитися та переказати, що за тиждень і сам прибуде.

— Дай же тобі, Боже, здоров'я, чоловіче добрий, за твою радісну звістку! — плакала з радощів квола жінка. — Пошли, Боже, тобі щастя й долю! Я його, мого голубонька, вісім років не бачила, — думала вже, що й на світі немає!.

Тим часом молодший подорожній вдався до селян:

— Що ж, люди добрі, як тут у вас? Чи на себе та на своїх дітей працюєте, чи про панів дбаєте та кривавим потом обливаєтесь?

— Де вже там на себе! — озвалися люди з юрби. — Звичайно, на панів робимо!

— Ну, а церкви у вас вільні? У титаря ключі од церкви? Чи, може, у жида?

— Та не в кого ж, як не в жида! — обізався похмурий на вигляд чоловік. — От дитину мені хрестити треба, а жид за те, щоб одімкнути церкву, три копи грошей править! А де мені взяти?

Чорні брови подорожнього збіглися докупі, заховавши собою глибоку зморшку, що розрізувала його чоло надвоє, очі ж його палахнули лютим вогнем.

— А ти ж йому кланявся? — спитав він селянина.

— Поклонишся, як немає грошей! Бодай вже він не діждав удруге!

Невідомий схопився з призьби і з обуренням гукнув до натовпу:

— А доки ж ото ви будете ходити у ярмі? Доки будете своєю працею ворогів годувати? Доки будете терпіти наругу над нашою вірою й над церквою Божою? Чому не беретеся до розправи?

Проміж селянами пробіг гомін. Всі злякано озиралися, а один з юрби навіть радив тікати од подорожніх, поки панські прибічники не почули того, що він говорить.

— Зайці ви легкодухі! — грізно гукав до юрби подорожній. — Хіба не чули ви, що вже вилетів з-за порогів орел з орлятами? Не чули того, що вже гетьман наш, Богдан Хмельницький, з запорожцями двічі побив лядське військо і побрав у полон їхніх ватажків? Не чули, що стає вся Україна за волю свою та віру православну?

— А як ти теє знаєш? Од кого чув?

Подорожній скинув сіряк, що був у його згорнутий за плечима, вийняв з сіряка шаблю і, витягнувши її з піхов, підняв угору, щоб всі бачили.

— Ось від кого знаю! — сказав він здивованому мирові. — Бачите, по шаблі кров запеклася? Ми обоє з побратимом — січовики і власноручно рубали ворогів у бойовищах.

Поміж селянами пішов радісний гомін, а проте, були й такі, що не вірили:

— Оповідай нам, як все було, тоді повіримо тобі.

— То слухайте! — почав козак. — Хмельницький Богдан утік з Чигирини на Січ і змовився там з добрими товаришами — Перебийносом, Нечаєм, Богуном, Небабою, Ганжою й іншими, щоб визволити Україну з-під лядської кормиги і повигонити з нашого краю всіх наших ворогів. От і вийшли ми з Військом Запорозьким з Січі та, добувши Кодака, пішли до Жовтих Вод, назустріч польському війську, що йшло з сином коронного гетьмана Потоцького. А перестрівши там те військо, знищили його до одного чоловіка.

Люди загомоніли неймовірно:

— Це вже ти щось не теє... Де ж пак, щоб до одного чоловіка!

— Не вірите? Ну то розкажу, як було... Наш Хмельницький з біса розумний! Він вирядив Перебийноса з козаками у Княжі Байраки, щоб там, позад польського стану, покопати рівчаки та ями та поробити з дубів засіки, а сам ударив на Потоцького спереду. Поки билися, Богун умовив драгунів, — а ті драгуни всі були з наших земляків, — щоб вони не били на свою віру, а переходили на наш бік, а тут ще й реєстрові козаки, що були з Барабашем, вбили його та теж до нас прилучилися. Тоді Потоцький налякався та й потяг до Княжих Байраків... Аж там — засіки та ями, та ще й Перебийніс з козаками! Загнали ми лядське військо у ями та рівчаки, здавили його з усіх боків та й вигубили до останнього

жовніра!

— І Потоцького?!

— Потоцького підвели з долу пораненого, так і він другого дня дійшов... От як ми віддячили ляхам за те, що не хотіли з нами по правді жити! Чимало товаришів під той час уславилося, а найбільше над усіх уславився Нечай Данило. У нього шабля як дві моїх — важка, що я й не підніму її, а він нею косив ворогів, немов траву на покосі... Куди не кинеться своїм конем вороним, скрізь купи ворожого трупу виростали!

— О, наш Данило неабиякий молодець, — радісно гомоніли селяни. — Над нього немає другого козака.

А стара Нечаїха згорда дивилася на всіх, немов говорила: «Це я вигодувала такого велетня, що дужчого й сміливішого над нього й на світі немає».

— Ну далі, далі говори! — гукали з юрби.

— А далі те ж саме було й під Корсунем, де стояли з великим військом два польські гетьмани — Потоцький та Калиновський. Усе їх військо ми вигубили, а обох гетьманів у полон забрали та віддали татарам у неволю. З-під Корсуня наш гетьман привів військо в Білу Церкву, а полковників порозсилав на всі боки, щоб підняти людей, повигонити з України всіх ляхів і жидів та зібрати велике військо. От і пішли: Перебийніс — на Полтавщину, Небаба — на Чернігівщину, Богун — на Поділля, а Нечай — на Брацлавщину.

— Слава тобі, Боже! — загомонило навкруги.

— Тепер незабаром і нас визволять!

— Кого ж це вам ще треба дождити? — знову скрикнув у запалі невідомий. — Війська польського тепер немає аж до Варшави, а отсих кілька десятків жовнірів, що пан ваш держить при собі, невже ж ви самі не подолаєте? Хто хоче бути вільним, той сам собі повинен добувати волю! Нема чого на інших покладатись! Беріть до рук зброю, яка в кого єсть, а в кого нічого нема, той нехай

загострить кілок або візьме до рук хоч кийок добрий! От, як смеркне, збирайтеся всі сюди, то я й поведу вас!

— Скажи ж нам, хто ти єсть?

— Запорожець Морозенко, та й годі! Той самий, що засипає ворогам морозу за шкуру!

Оповідання Морозенка та його запальні речі осяяли світлом і зміцнили душі пригноблених людей. Всі схаменулися й зрозуміли, що воля у їх власних руках. У ту ж ніч заблищали ножі й почалась розплата з гнобителями за всю кривду. Не встигли ще проспівати перші півні, як село було вже вільним і славало запорожців, оборонців волі й козацької слави.

II

У чистому полі, на широкому роздоллі, ледве по мітним шляхом, їхала на добрих конях ватага козаків. Попереду тих козаків у червоних жупанах, сяючи на сонці дорогою зброєю, басували кіньми славні побратими Данило Нечай та Іван Богун.

Ці два запорозькі ватажки мали кожен окрему вроду і вдачу: Нечай був велетень, що його не всякий кінь видержував на собі; Богун же був не дуже великий, але кремезний і такий дужий, що роздратованого бугая спиняв за роги; Нечай був веселий та жартливий гультьай; Богун же трохи суровий і гульні не любив; Нечай нічого не страхався і, воюючи, кидався на ворога осліп; Богун же завжди обмірковував, яким би то чином здолати ворога так, щоб і самому лишитися цілим, і не вигубити товариства...

Запорожці дуже любили Нечая за його щиро козацьку вдачу і дуже поважали Богуну за його спритний розум. Ніколи не було кращого побратимства для військової справи, як побратимство Нечая з Богом, бо Богун давав Нечаєві поради, як перемогти ворогів, а той перемагав.

Обидва козаки давно покинули рідні оселі й пішли на Січ, бо тільки там і була воля, звідтіля тільки й можна було допомагати

рідній Україні. Не було жодного повстання, щоб у йому побратими не брали участі. Вони ходили на поляків, на Крим та на турецькі землі, і в тих походах та війнах Богун не один раз рятував свого шпаркого побратима од смерті.

Така була пора, коли чигиринський сотник Богдан Хмельницький підняв повстання проти поляків.

Хмельницького побратими знали добре. Він для січовиків був свій. Через те, коли Хмельницький прибув до Січі збирати товариство, Нечай та Богун перші приєдналися до нього і під час всієї війни ставали йому у великій послузі.

Тепер, після перемоги над польським військом під Жовтими Водами й під Корсунем, Нечай та Богун пішли піднімати на поляків Брацлавщину, Поділля та Волинь.

Вийшовши з Білої Церкви з кількома десятками запорозького товариства, вони швидко згуртували коло себе великий загін і йшли Київщиною на Поділля, лишаючи позад себе попалені панські будинки та зруйновані замчища.

Попереду побратимів розійшлися в усі боки вірні товариші, як оті Морозенко з Полуянном, і намовляли людей узброюватись та вставати на поляків, так що Нечаєві й Богунові доводилося ставати до бою тільки там, де в панів були цілі хоругви жовнірів, вояків або де пани ховалися по великих та міцних замках.

— Не до вподоби мені, Йване, оця війна по замках! — говорив Нечай, їдучи. — Незручно й шаблею розмахнутись. Нема краще, як було на Жовтих Водах та під Корсунем! Там було де розійтись, а тут і шаблю можна пощербити!

— Не журись, — одповів Богун, — ще не один раз доведеться нам зійтись з ворогами в чистому полі! Шкода мені з тобою, Данило, розлучатися, а проте, час мені повертатися на південь.

— От заїдемо до моєї неньки. Відпочинеш трохи, та й розійдемося, бо справді наш загін дуже побільшав і час його

поділити надвоє.

Ластівкою вилинула з хати стара Нечаїха назустріч синові. Де поділася й кволість її, й неміч, навіть очі заблищали, як у молодії! Підбігла, впала синові на груди. Син пригорнув матусю, й пішли обоє до хати.

Та недовго довелося матері, що вигодувала сина-орла, любити на його. У козака-орла була й орлова доля. Не встигла Нечаїха привітати дорогих гостей хлібом-сіллю, як у хату ввійшов пристаркуватий чоловік і вклонився Нечаєві.

— Рятуй мою дитину, Данило! — мовив він, привітавшись.

Нечай пізнав дядька Оверка, материного сусіду.

— Це ви, Оверку? Яке ж у вас лихо?

— Чи ти мою дочку, Прісю, пам'ятаєш?

У думці в Нечая встали його дитячі літа і маленька дівчинка, сусідова дочка, що все крутилася біля його, як він ще хлопцем бавився на леваді з товаришами у цурку, у гилку тощо. Згадав, як дівчинка було заплаче, коли він відіпхне її, щоб не лізла під ноги; і як йому зараз же робилося жаль маленької Прісі, і він знову жалувач та пестив її.

Далі згадалися Нечаєві ті часи, коли він уже козаком вернувся з походу після нещасливого повстання отамана Павлюка. Пріся була тоді вже дорослою — чорнобривою та кароокою красунею. Вона часто співала й весело розмовляла з Данилом. Згадалося й те, як він через рік знову збирався виїздити до Січі і як тоді Пріся несподівано заридала, прощаючись. Хоч у козака була тоді на думці лише гостра шабля та добрий кінь, а проте, Нечай всі ці вісім років, що він не бачив Прісі, часто згадував її, і жаль йому було тієї товаришки дитячих літ.

Всі ці спогади блискавкою пробігли в голові козака, і він, збентежений, спитав:

— А що ж там сталося з Прісею? Де вона? Певно, давно заміж пішла?..

— Пішла, у Красне, за Мельника, тільки не мала долі, бо через рік і вдовою стала. На лихо її, вона дуже вродлива. На тім тижні пробігав там Ганжа з товариством та й вигнав був ляхів з Красного, але як тільки він пішов далі, вороги наші знову повернулися з військом, багато людей на смерть замучили, а декого, помщаючись, так покалічили, що страшно глянути: кому вуха одрізали, кому носа розсікли! Серце в'яне й душа болить... То ось тепер ляхи вхопили Прісю у власній хаті та й забрали в полон, до замку.

— А, сто чортів їм у печінки! — гукнув Нечай і скочив з лави.
— Що ж там робиться у замку?

— Що робиться? Бенкетують вражі ляхи щодня. Мед-вино кружляють та гуляють! А подолати їх несила нам, бо в замку аж дві хоругви жовнірів.

Нечай поправив на собі зброю і вдався до Богуна:

— Поїдемо, побратиме, устанне зо мною?

— Згода... Поїдемо!

Припала тут старенька Нечаїха до свого сина, мов чайка до чаєнятка:

— Світе мій ясний! Дитино люба! Невже знову посиротити мене хочеш?

— Не плачте, мамо, — одповів син, — та поблагословіть у поход іти. Не задля гульні покидаю вас, а щоб рятувати земляків від неволі й знущання!

— Ну, так нехай же тебе Господь-Бог захистить! — І стара мати побожно хрестила тремтячою рукою свого велетня сина.

Через який час до Красного наближалася чимала валка козаків з обома славними ватажками. Сонце тільки що сховалося за лісом, і на заході ще червоніла зоря; зірки одна по одній неначе виринали з неба; на річку й байраки спадала мла; села, що розлягалися понад

шляхом, були поквітчані зеленими садками й запашними квітками... Тихо та любо було навкруги, неначе в раю... Здавалося, що спокій та щастя панують по всій тій країні... Проте це так тільки здавалося, насправжки ж тут брат на брата гострив ножа, брат братові завдавав тяжких мук!..

Ще за кілька гонів до Красного козаки почули крик і стогін людей. Той стогін і благання рвали їм серце, і, поспішившись на той лемент, козаки побачили три вбиті в землю палі з настромленими на них людьми. То були селяни з Красного, покарані за те, що розказували поміж себе про повстання Хмельницького.

— Кари ворогам! — загукали козаки, знімаючи мучеників з паль і погрожуючи у бік Красного. — Нікому милосердя, коли так!

Всі, вкупі з Нечаєм, поривалися зараз же вдарити на замок, але Богун порадив раніше виманити з замку жовнірів та вибити їх, а тоді вже йти на замок. Нечай пристав до тієї думки, і, коли смерклося, Богун поставив Нечая з двома сотнями козаків у залогу недалеко від замку, а сам з сотнею увійшов у місто, скликав людей на майдан і намовив їх ґвалтувати, не боячись ляхів.

У замку тим часом ішов бенкет. До вельможного власника замку позбиралося чимало панів з поруйнованих околиць, бо там уже почалося повстання; господар замку привітав усіх як гостей. У замку було дві хоругви жовнірів, і пани були певні, що хлопи не насміють змагатися з такою силою; про Хмельницького ж тут знали, що він далеко.

У великій горниці замковій стояли чотири довгі столи, а за ними сиділи пани й пані і, весело розмовляючи, вечеряли.

Вельможний господар щедро частував своїх гостей дорогими винами; після вечері ж мали бути ще танці, музики й інші забавки.

Аж ось серед веселого сміху й розмови у горницю увійшов один хорунжий і пошепки мовив до вельможного господаря:

— У місті неспокійно, ясновельможний пане! Прибуло увечері біля сотні козацької наволочі, підбурюють і наших хлопів до повстання!

Саме в ту мить з майдану стало чути, як вигукували селяни.

— Яке нахабство! — скрикнув господар. — На палі їм схотілося! Вдарте на ту наволоч обома хоругвами одразу, щоб враз загасить повстання. Рубайте всіх, що зібралися на майдані, без жалю та подбайте, щоб козаків якнайбільше живцем перед мої очі поставити, — я їх завтра порозсадовлю по палях по всіх околицях!

Вирядивши хорунжого, хазяїн заспокоїв гостей, і вони почали знову гукати йому «віват» та наливати келихи, а жовніри почали виходити з замку й лаштуватись до бою.

Скоро у повітрі пролунав постріл. То Богун стрільнув з пістоля, щоб подати гасло Нечаєві. Сам він почав з козаками відходити з майдану у вулицю, а щоб поляки подумали, ніби він їх злякався, звелів селянам ховатись поза тини.

Жовніри зраділи, що вся юрба тікає, і кинулися за козаками у вулицю, та не встигли вони втягтися натовпом поміж тини, як Богун гукнув:

— Стійте, пани-брати!.. Всиpte тепер ворогам з рушниць kwasолі та зустрівайте списками!

Козаки спинилися, випалили з мушкетів і кинулися на жовнірів хто з чим. Жовніри з несподіванки спинилися, далі ж, розглядивши, що козаків небагато, почали на них нападати. Саме тут позад жовнірів стало чути брязкіт зброї й тупотіння коней, — то вихором летів Нечай з товариством. Ще мить — і важка його шабля почала ходити по головах ворогів.

— За волю, панове-товариші! — гукав Нечай. — За козацьку волю! Не пускайте ляхів до замку! Ні одного не пускайте!

Здавили козаки жовнірів з двох боків, толочили їх кіньми, кололи списками, рубали шаблями, і незабаром від тину до тину,

через усю вулицю, лягла купа трупу.

Дехто з жовнірів, перескочивши через тини, хотів утікати до замку городами та садками, так селяни перепиняли й тих.

— Ану, тепер до замку! — гукнув Нечай, і подався з козаками до замкової брами.

Жахнулися пани, почувши, що Нечай, мов Божа кара, біжить на їх. Не наміли вони оборонятись і віддалися на ласку козаків. Та не було від козаків їм помилювання за їхню кривду, всіх козаки порубали шаблями. Тільки власника замку Нечай лишив живим і звелів йому показати в замку всі скарги.

— А де ж ти переховуєш живий скарб? — спитав його Нечай після огляду всіх горниць та льохів. — Де красуня Мельничка та молоді наші дівчата?

Пан привів Нечая до одного замкненого покою. Не відаючи нічого про те, що коїлось у місті, у тім покої сиділи, вмиваючись сльозами, замкнені дівчата й молодичі, що на своє лихо породилися на світ вродливими, і з тяжкою журбою дожидали своєї гіркої долі...

Аж ось упали двері від могутнього плеча Нечаєвого, сполохані красуні, розглядівши козаків, радісно сплеснули руками.

Прися враз пізнала Нечая.

— Данило! — скрикнула вона. — Це ти прийшов мене рятувати?! Чи пізнав же ти мене, орле мій! Чи пізнав ту Прісю, що малою бавив?

Не стямившись від щастя, молода удова припала до Нечая. Він приголубив її й заспокоїв, а потім сказав усім дівчатам і молодичам, що вони вільні. Радісний крик і гомін знявся в покої, всі поспішилися вийти з неволі.

Через півгодини Нечай послав вельможного власника замку яко бранця до гетьмана, а сам сів з козаками бенкетувати за ті самі столи, за якими ще так недавно сиділо пишне панство.

Богун незабаром покинув той бенкет і, поставивши разом з Морозенком варту навкруги міста, ліг спати біля замку, в садку; Нечай же звелів повикочувати з панських льохів усі кухви з горілкою й вином та почав частувати всіх — і козаків, і селян.

— Пийте, пани-брати! — гукав він. — Пийте, гуляйте! Пийте за вашу волю, за щастя неньки України й за славу нашого гетьмана Богдана!

— Нехай живе Україна! — гукали на те козаки. — Забудемо своє лихо! За здоров'я славного Нечая!

• • •

Далі — у повній книжці «Над кодацьким порогом».
nashaknyga.com.ua